

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

เล่นรัก

Jamsai Trick or Treat

ทดลองอ่าน

ฉัตรฉาย

Jamsai
ทดลองอ่าน

"คุณใจร้ายจังเลยนะคะ"

หญิงสาวเสแสร้งแก้มองตัดพ้อน้ำเสียงสิ้นเครื่องอย่างน่าสงสาร แม้จะรู้ว่าการขอนอนกอดผู้ชายเป็นเรื่องไร้ยางอาย แต่เธอก็คิดว่าการใกล้ชิดกันทุกวันนี้อาจทำให้เขาผลอใจกับเธอได้ง่ายขึ้น

เธอมีเวลาไม่มาก ดังนั้น...วิธีไหนที่สามารถทำให้เขาหวั่นไหวได้เธอก็จะทำ!

"ใครกันแน่ที่ใจร้าย! ถ้านาไม่ให้ผมทำอะไรก็ไม่ต้องมายุ่งกับผมเลยดีกว่า"

น้ำเสียงของอนาวิณณ์ดูต้นจนอนามิกาใจเสีย พอเธอปรับสายตากับความมืดได้แล้วก็เห็นใบหน้าหล่อเหลาอยู่ร่างๆ เขากำลังมองเธออย่างเอาเรื่อง และหงุดหงิดเธอจริงๆ ไม่ใช่แค่ล้อเล่น

"เวลาคุณโกรธแล้วใจร้ายแบบนี้กับทุกคนเลยหรอคะ นาขอโทษแล้วก็ยังไม่จะดูนาอีก"

"ผมไม่ได้ดูแต่ผมกำลังทรมาน! ผมจ้างนามาทรมานตัวเองชัดๆ เลย!"

น้ำเสียงโหดๆ ของอนาวิณณ์เล่นเอาอนามิกายากريبลงจากเตียงก่อนที่จะถูกเขาบีบคอ ทว่าเธอยังไม่ทันพลิกตัวหนีด้วยซ้ำ ร่างทั้งร่างก็ถูกชายหนุ่มรั้งเข้าไปกอดเอาไว้อย่างอ่อนโยน

วินาทีนั้นหัวใจดวงน้อยเต้นแรงลั่นไหว หญิงสาวไม่คิดเลยว่าคนที่ต่อว่าเธอราวกับไปทำความผิดร้ายแรงจะยอมกอดเธอตามคำเรียกร้องต่างๆ ที่เขากำลังถูกความต้องการทรมานร่างกาย

ที่วิณณ์ใจดีไม่เปลี่ยนแปลง...

เล่นรัก ชุต Trick or Treat

ฉัตรฉาย เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2176-7

ภาพประกอบ Kaspars Grinvalds / Shutterstock.com

Ligak / Shutterstock.com

Subbotina Anna / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 349 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

สวัสดีค่ะเพื่อนๆ เผลอเวบเดียวงานหนังสือก็เวียนมาอีกครั้ง และเป็นธรรมเนียมประจำที่เลิฟจะต้องชักชวนนักเขียนคนเก่งมาร่วมกันเขียนโปรเจกต์พิเศษ สำหรับงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติในครั้งนี้ 'Andra' ขอจับมือมากับ 'ฉัตรฉาย' เพื่อส่งมอบพระเอกหนุ่มสุดฮอตให้ถึงมือสาวๆ กับนิยายชุด 'Trick or Treat' แค่ฟังชื่อก็พอรู้กันแล้วใช่ไหมคะว่างานนี้ต้องมีการใช้เล่ห์ร้ายหลอกลวงกันเกิดขึ้นแน่นอน!

นอกจากพระเอกของทั้งสองเรื่องจะเป็นญาติหนุ่มหล่อสุดเพอร์เฟกต์ซึ่งแชร์คอนโดย อยู่ด้วยกัน สามารถอ่านแยกเล่มได้แล้ว (แต่เพื่อรรถรส เลิฟยังคงแนะนำให้สอยควบทั้งสองหนุ่มเช่นเดิม) ยังเป็นโปรเจกต์ 18+ ครั้งแรกของสองสาว ส่วนจะแซ่บแค่ไหนสามารถไปพิสูจน์ได้ใน

ชุด Trick or Treat ซึ่งประกอบไปด้วย

1. ร้ายรอนใจ โดย Andra
2. เล่ห์รานรัก โดย ฉัตรฉาย

สำหรับในเรื่อง 'เล่ห์รานรัก' คนที่ใช้เล่ห์กับความรักคือ 'อณามิกา' นางเอกสาวของเราที่ปลอมตัวเป็น 'อันนา' เพื่อไปพิชิตใจอดีตพี่ชายข้างบ้านคนสำคัญอย่าง 'อนาวินณ' แต่งานนี้จะหลอกเขาไปได้นานแค่ไหน และถ้าพี่วิณณของเราู้ความจริงขึ้นมาจะทำยังไงกับน้องอ่อน คงต้องตามไปลุ้นด้วยตัวเองแล้วละค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

'ฉัตรฉาย' หรือ 'Hideko_Sunshine' มีชื่อเล่นว่า 'โอ๊ะโอ๊ะ' เริ่มต้นการเขียนนิยายมาตั้งแต่เรียนมัธยมต้นโดยที่ไม่รู้ว่าเขียนทำไม เพราะตอนนั้นไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับการเป็นนักเขียน รู้เพียงว่าอยากเขียน...จำได้ว่าตอนนั้นเขียนใส่สมุดธรรมดาโดยมีนักอ่านเป็นเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ร่วมโรงเรียน แต่แค่นั้นก็มีความสุขแล้ว

จนกระทั่งเรียนมหาวิทยาลัยที่คณะนิเทศศาสตร์ (รั้วจามจุรี) มีเพื่อนคนหนึ่งแนะนำให้ลองอัปเรื่องที่เขียนลงในเว็บเด็กดีซึ่งถือเป็นจุดที่ทำให้หันมาจริงจังกับการเขียนนิยายมากขึ้นและอยากมีหนังสือเป็นของตัวเองสักเล่ม จนในที่สุดจากการเป็นนักเขียนออนไลน์มือสมัครเล่นก็ได้เป็นนักเขียนที่มีหนังสือเป็นของตัวเองและมีผลงานออกมาเรื่อยๆ...ปัจจุบันก็ยังไม่คิดที่จะหยุดเขียนนิยายนะค่ะ

มีคนพูดไว้ว่า 'เมื่อได้ทำงานที่รักจะทำให้เรารู้สึกเหมือนไม่ได้ทำงานอีกต่อไป' โอ๊ะรู้สึกอย่างนั้นตั้งแต่เรียนจบปริญญาตรีและเขียนนิยายเป็นอาชีพอย่างเต็มตัว ตอนนี้มีมีความสุขและหลงรักโลกแห่งการเขียนนิยายแบบถอนตัวไม่ขึ้น และจะรู้สึกมีความสุขมากหากนักอ่านหลงรักตัวอักษรของโอ๊ะเช่นกัน

โอ๊ะต้องขอบคุณนักอ่านที่ติดตามผลงาน ขอขอบคุณทีมงานและแแม่โมเสที่ให้โอกาสดีๆ ขอขอบคุณอาจารย์สำหรับวิชาความรู้ ขอขอบคุณเพื่อนๆ ที่ให้กำลังใจและขอบคุณครอบครัวที่ทำให้มี 'โอ๊ะ' ในวันนี้ค่ะ สามารถติดตามข่าวสารและพูดคุยกันได้ที่ http://my.dek-d.com/hideko_chan/ หรือ <https://www.facebook.com/sunshine.jamsai> หรือ http://twitter.com/Hideko_Sunshine นะค่ะ

บทนำ ความทรงจำ

อยากได้ลูกเสือก็ต้องเข้าถ้าเสือ
ถ้าอยากได้เสืออย่างเขา...ก็ต้องยั่วเสือด้วย!

เวลาเกือบหกโมง...ในสนามกีฬาากลางหมู่บ้านยังเต็มไปด้วยเสียงเฮฮา สนุกสนานของคนที่มารวมตัวกันเล่นเครื่องเล่น ออกกำลัง และเล่นกีฬา เหมือนทุกวันซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นเด็กๆ และกลุ่มวัยรุ่น

พระอาทิตย์กำลังเลื่อนลับขอบฟ้า แต่ไฟรอบๆ สนามยังให้แสงสว่าง เป็นอย่างดี อากาศยามพลบค่ำเย็นสบายโดยเฉพาะเมื่อมีลมพัดผ่าน เพราะที่นี้ปลูกต้นไม้จมนร่มรื่น

เสียงเล่นสนุกยังไม่มืทีทำว่าจะหยุดลง ยิ่ง 'อนาวิณณ์' ยิ่งประตุทำแต่้ม ให้ฝ่ายตัวเองได้อีกหนึ่งนัดยังมีเสียงเฮดังลั่น เพราะเติมพันในเกมนี้คือ ทีมไหนแพ้ต้องเลี้ยงหมูกระทะหลังเลิกเตะฟุตบอล

"ฉันกลับแล้วนะ"

คนเพิ่งยิงประตูบอกกับเพื่อนขณะเดินออกจากสนามฟุตบอลในช่วง พักเหนื่อยทำให้เพื่อนในทีมตรงกันข้ามทำหน้าที่แข่งไปตามๆ กัน เกม

กำลังสนุกแล้วอนาวิณณ์จะชิงกลับก่อนได้ยังไง

"อะไรวะ! ยังไม่ทันหกโมงเลยจะกลับแล้วหรือ"

'เป็นหนึ่งใน' เพื่อนในหมู่บ้านที่อนาวิณณ์สนิทด้วยมากที่สุดถามอย่างสุดเชิงขณะเดินตามอีกฝ่ายออกมานั่งพักที่ข้างสนาม เพื่อนๆ ที่เหลือก็ทยอยเดินตามมานั่งพักแล้วหยิบน้ำขึ้นดื่ม

"มันเย็นแล้ว น้องรออยู่ไม่เห็นหรือไง"

อนาวิณณ์ก็มอมงนาฬิกาข้อมือที่บอกเวลาเกือบหกโมงเย็น ต่อให้เป็นหนึ่งจะรีบรื้อให้อยู่ต่อยังไง แต่ถ้าข้ออ้างของอีกฝ่ายคือ 'น้อง' ก็เป็นอันรู้กันว่าพูดให้ตายอนาวิณณ์ก็ไม่มีทางเปลี่ยนใจ

"น้องก็นั่งรอดีๆ ไม่เห็นงอแงเลย เล่นต่ออีกสักครึ่งชั่วโมงน่า" เป็นหนึ่งยังคงพยายามรั้งอีกฝ่ายเอาไว้พลางมองไปที่ 'น้อง' ของอนาวิณณ์ซึ่งยังนั่งนิ่งอยู่บนม้านั่งข้างสนามฟุตบอล

"ไม่เอา คำว่านี้ยุ่งเยอะ เตี้ยวยุกัดน้อง"

"อะไรวะ!" เป็นหนึ่งถึงขั้นเกาศีรษะแกรกๆ

อาการห้วงน้องของอนาวิณณ์เป็นแอมามากทั้งๆ ที่เด็กหญิง 'อนนามิกา' ก็ไม่ใช่น้องสาวแท้ๆ แต่อีกฝ่ายกลับห้วงมากเสียจนถ้าบอกว่าเป็นลูกสาว... เขาก็จะไม่แปลกใจเลย

ถึงกระนั้นเป็นหนึ่งก็ยังเดินไปหาเด็กหญิงตัวน้อยพร้อมกับอนาวิณณ์พลางมองอนามิกาที่นั่งห้อยขาอยู่บนม้านั่ง ดวงตาแป๋วๆ คู่ นั้นคอยจับจ้องอนาวิณณ์เสมอ เธอยิ้มจนแก้มกลมเป็นชาลาเปาแทบจะปริเมื่อเห็นร่างสูงเดินเข้ามาทำให้อนาวิณณ์ยิ้มอ่อนโยนใจดีตอบกลับไปทันที

ร่างสูงนั่งยองๆ ลงข้างหน้าเด็กน้อย เขาเอามือเช็ดเสื่อตัวเองเพื่อทำความสะอาดก่อนจะเอื้อมไปลูบผมของเด็กหญิงเบาๆ พออีกฝ่ายยิ้มดีใจ เขาก็ยิ้มกว้างขึ้นด้วยความเอ็นดู

และนี่เป็นเรื่องที่หลายคนแปลกใจเหมือนกัน...

อันที่จริงเด็กน้อยวัยสามขวบนิดๆ ไม่น่าจะนั่งนิ่งหรืออยู่กับที่ได้นานขนาดนี้ แต่เด็กหญิงอณามิกาคนนี้ก็กลับนั่งดูอนาวิธณ์เตะฟุตบอลได้เป็นชั่วโมงโดยไม่ลุกไปไหนเลย

อนาวิธณ์จำได้ว่าตั้งแต่อณามิกาใกล้จะสามขวบ เธอก็ขอตามเขามาเล่นด้วย ติดเขาแจจนไม่ยอมไปไหนทั้งๆ ที่เขาก็ไม่ใช่พี่ชายแท้ๆ ของเธอ แต่คงเพราะเขาไปเล่นกับเธอมาตั้งแต่แรกเกิด แวะเวียนไปหาเกือบทุกวัน บางวันก็อยู่เล่นด้วยหลายชั่วโมง ทำให้ทั้งสองเกิดความคุ้นเคยและผูกพันกันจนเหมือนคนในครอบครัวจริงๆ แล้วเขาก็ไม่เคยเบื่อที่จะเล่นหรือพาเธอไปไหนมาไหนด้วยเลยสักนิด

บ้านของอณามิกาอยู่ติดกับบ้านของอนาวิธณ์ ทั้งสองครอบครัวสนิทสนมกันมากตั้งแต่ก่อนที่อณามิกาจะเกิดเสียอีก 'คาร์ล่า' แม่ของเขาชอบทำอาหาร ส่วน 'อนงค์' แม่ของอณามิกาทำอาหารเก่งมาก ยิ่งขนมไทยยิ่งไม่เป็นสองรองใคร ทั้งสองคนจึงมีเรื่องพูดคุยกันทุกวัน แบ่งปันอาหารให้กัน บางครั้งอนงค์ก็มาสอนคาร์ล่าทำขนมไทยถึงที่บ้าน และยังเคยร่วมโต๊ะทานอาหารพร้อมกันทั้งสองครอบครัวบ่อยๆ

เรียกได้ว่าเป็นมิตรภาพบ้านใกล้เรือนเคียงในอุดมคติของใครหลายคนเลยก็ว่าได้

อนาวิธณ์เห็นอณามิกามาตั้งแต่อยู่ในท้อง ด้วยความที่ทั้งสองครอบครัวสนิทกันมาก ชื่อของอณามิกาก็จึงถูกตั้งให้มีส่วนคล้ายกับอนาวิธณ์ราวกับเป็นพี่น้องกัน แต่หลังจากที่เธอเกิดได้สองปี พ่อของเธอก็ประสบอุบัติเหตุจนเสียชีวิต ทำให้อนงค์ต้องเลี้ยงดูอณามิกาคคนเดียว แม้ว่าจะมีเงินเก็บและเงินประกันชีวิตก้อนโตที่ทำให้สองแม่ลูกใช้ชีวิตอย่างสุขสบายโดยไม่ต้องดิ้นรนอะไรมาแต่ออนงค์ก็ไม่อยู่เฉย ท่านทำขนมไทยขายโดยส่งให้ร้านอาหารใกล้บ้านและโรงแรมชื่อดังแห่งหนึ่งเพื่อหารายได้เพิ่มเติม

อนาวินธุ์เป็นลูกชายคนเดียวของบ้าน 'ธนะพิพัฒน์' ซึ่งเป็นบ้านหลังใหญ่ที่สุดในหมู่บ้าน 'วรชิต' พ่อของเขาเป็นคนไทยแท้ ส่วนคาร์่าเป็นคนอังกฤษที่มาทำงานที่เมืองไทยแล้วพบรักกัน และด้วยความที่เป็นลูกชายคนเดียวในบ้านหลังใหญ่ เขาจึงอยากมีน้องมาก แต่คาร์่าร่างกายไม่ใคร่แข็งแรงนักทำให้มีลูกชายได้เพียงคนเดียว นี่เป็นอีกเหตุผลที่ทำให้เขารักและเอ็นดูอนามิกาเหมือนน้องสาวแท้ๆ แม้จะอายุห่างกันถึงสิบสองปี แต่เขาก็ชอบเล่นกับเธอ อีกอย่างเขาก็รู้สึกดีที่ได้ช่วยแบ่งเบาภาระขององงค์

"น้องรอคนเดียวเมื่อมั๊ยคะ"

"ไม่ค่ะ" เด็กน้อยตอบเสียงแจ๋แจ๋แต่ยังพูดไม่ชัดเท่าไร

"แล้วโดนยุกกัต้มั๊ยคะ"

"ไม่กัต้ม" อนามิกาส่ายหน้าจนผมที่มัดเกล้าสะบัดไปมา

อนาวินธุ์ยังไม่เชื่อคำตอบของเด็กน้อย เขาจับแขนกับขาอ้วนป้อมของเธอพลิกดูจนครบ พอไม่เห็นรอยแดงๆ ที่เกิดจากการเกาหรือยุกกัต้มบนผิวขาวอมชมพูบางใสเขาถึงค่อยยิ้มอย่างโล่งใจ ร่างสูงลุกขึ้น หยิบสี่เทียนบนโต๊ะใส่กล่อง แล้วสายตาก็เห็นรูปที่เธอวาดเล่นตอนนั่งรอเขา

"นี่รูปอะไรคะ"

เด็กหนุ่มถามทั้งๆ ที่พอจะเดาคำตอบได้ แม้รูปที่อนามิกาวาดจะเป็นเส้นยึกยือแต่ก็พอมองออกว่าเป็นรูปคนจู๋มือกัน ตัวสูงๆ น่าจะเป็นเขา ส่วนคนตัวเล็กๆ คงเป็นคนวาดนี่เอง

"รูปน้องอ่อนกะพี่วิณณ์ใจค้า ฉวยม้าย"

"สวยคะ สวยมาก"

อนาวินธุ์ยิ้มกว้างแล้วหยิบสมุดวาดรูปใส่ลงไปใต้อ่างน้ำพร้อมกับกล่องสี่เทียน ตอนนั้นเขาถึงได้เห็นว่าเพื่อน ๆ ยืนทำแอมมองเขาด้วยสายตาหมั่นไส้ บางคนถึงกับเบ้าปากมองบนใส่เลยทีเดียวนะ

"ความพ้อลูกนี่..."

เป็นหนึ่งในสายหน้า ใครๆ ก็รู้กันทั้งนั้นว่าอนาวิณณ์รักและเอ็นดู
อนามิกาปานลูกของตัวเอง เวลาเขาบอกว่า 'จะพาน้องกลับบ้าน' ต่อให้
ฟุตบอลที่กำลังเตะกันอยู่จะสนุกแค่ไหน หรือเพื่อนจะเหนียวรั้งไว้ยังไง
ก็เอาไม่อยู่ แต่ก็ไม่มีใครโกรธเคืองอย่างจริงจัง เพราะเข้าใจเหตุผลของเขาคือ

เด็กหญิงอนามิกาน่ารักน่าเอ็นดูเสียจนไม่มีเพื่อนคนไหนแปลกใจเลย
ที่คณอยากมีน้องสาวใจแทบขาดอย่างอนาวิณณ์จะรักจะหลง เธอตัวเล็กๆ
แต่อ้วนป้อมไปหมด แก้มใสเป็นสีชมพูระเรื่อแล้วยังกลมเป็นซาลาเปา
ปากสีแดงจิ้มลิ้ม และไหนจะดวงตากกลมโตแป๋วๆ คู่หนึ่งอีก

"ไอ้พ่อลูกอ่อนเอ๊ย!"

"ทะเลิ่งและ"

"พูดจริงนี่หว่า เห็นอ้อมกันไปแบกกันมาทุกวัน คนที่ไม่รู้จักเขาคงคิดว่า
น้องอ้อมเป็นลูกแก"

อนาวิณณ์อายุสิบห้าปีนิดๆ เพิ่งเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่ แต่
ด้วยความที่เป็นลูกครึ่ง ถูกเลี้ยงดูมาอย่างดี บวกกับชอบออกกำลังกาย
และเล่นกีฬาทั้งบาสเกตบอลทั้งฟุตบอลทำให้เขาสูงกว่าเพื่อนในกลุ่ม
หน้าตาหล่อเหลาเหมือนหนุ่มนักศึกษาในมหาวิทยาลัยแล้ว

เวลาเขาอ้อมอนามิกามาเล่นด้วยเพื่อนๆ ถึงได้ชอบแซวว่าเขาเป็น
พ่อลูกอ่อน

"เออ! สาวๆ คงไม่กล้าเข้าหาแกแล้ว" เพื่อนอีกคนเห็นด้วย

"ก็ดี จะได้ไม่มีคนมารบกวนาย น่ารำคาญ"

"โอ๊ยยย หมั่นไส้คนหล่อ"

เป็นหนึ่งในร่ำรำจะเอามือมาเบียดกะโหลกอนาวิณณ์แต่เจ้าตัวบ๊อดออก
เสียก่อน มันเป็นเรื่องจริงที่มีผู้หญิงสนใจอนาวิณณ์เยอะมากทั้งรุ่นน้อง
รุ่นพี่ เพื่อนรุ่นเดียวกัน หรือแม้กระทั่งสาวๆ ในมหาวิทยาลัย และเขาเองก็
อยู่ในช่วงวัยรุ่นรุ่นเลือดร้อนที่ไม่ถนัดรักษาความสัมพันธ์

ใครเริ่มสิ่งเงาเขาก็จบความสัมพันธ์ไปง่าย ๆ และผู้หญิงส่วนใหญ่มักจะแสดงความเงาหลังจากที่คุยกันได้ไม่นาน บางคนเป็นเอามากถึงขั้นหาว่าเขาให้เวลากับน้องสาวข้างบ้านมากเกินไปทั้งๆ ที่ก่อนคบกันเขาก็ใช้ชีวิตอย่างนี้มาตั้งแต่แรก

"แต่น้องอ้อนนี่ก็หน้าตาน่ารักจิ้มลิ้มดีนะ โตมาต้องสวยแน่ๆ" เพื่อนอีกคนพูด

"เออ" เป็นหนึ่งพยักหน้าแล้วนั่งยองๆ ลงข้างๆ อนาคตินเพื่อมองอดนาคิมิซัง "ดูซิ! แก้มใส ตาโต ปากนิดจุกหน้อย แล้วขนตาวาวขนาดนี้ โห! ไม่พันสิบล้างอะมีหนุ่มตามชายชนมฉิบเพียบ งั้นฉันขอยืมไปสมัครเป็นน้องเขยแกตั้งแต่ตอนนี้เลยดีกว่า ห่างกันแค่สิบสองปีนี่กำลังดีเลยนะ"

"ไอ้แล้ว! อย่ามายุ่งกับน้องฉัน ไปไกลๆ ตินเลยนะ กับเด็กกับเล็กยังคิดได้" อนาคตินไม่รับมุกแถมยังผลึกเป็นหนึ่งออกจอนอีกฝ่ายล้มลงไปนั่งก้นจ้ำเข้าอยู่บนพื้นหญ้า

"ล้อเล่นไว้อยย" เป็นหนึ่งไว้อยย "แต่หวังขนาดนี้อย่าให้รู้ว่าจะเก็บไว้กินเองแล้วกัน"

"จริงมาก ไม่งั้นจะเข้าตำราสมภารกินไก่วัด เลี้ยงต้อย กลืนน้ำลายตัวเอง แล้วอะไรอีกวะ" เพื่อนอีกคนหัวเราะเพราะไม่ได้คิดจริงจัง แค้แฉวเล่นขำๆ ไปอย่างนั้นเอง

"แค่นี้ก็สาหัสแล้วเพื่อน" เป็นหนึ่งได้ทีก็เอาใหญ่

"ไอ้พวกเวร!" อนาคตินมองเพื่อนตาเขียว

เห็นเพื่อนๆ เริ่มแฉวจนนำราคาญเด็กหนุ่มก็หีบถุงผ้าคล้องไว้กับแขนก่อนจะอุ้มอดนาคิมิซังแล้วพาเดินหนีท่ามกลางเสียงแฉวของเพื่อนๆ ที่ยังไม่หยุด แต่พอเดินออกมาจากบริเวณสนามกีฬาได้ไม่กี่ก้าวเขาก็สังเกตเห็นว่าคนตัวเล็กเริ่มตาแดงและเบ้าปากเหมือนกำลังจะร้องไห้

อนาคตินเป็นห่วงจนใจไม่ดี เขาโยกตัวเบาๆ เพื่อไอ้เด็กน้อย

"น้องอ่อนเป็นอะไรคะ จะร้องให้ทำไม"

"พี่วิณณ์จាកินน้องอ่อนจริงๆ เหมอคำ ทำไมพี่วิณณ์กินคน"

ไม่ถามเปล่าแต่ถามมิกายังเบะปากร้องให้ สายตาที่มองเขาเต็มไปด้วย
ความกลัว เสียใจ และน้อยใจ เพราะคิดว่าสักวันเขาจะทำร้ายตัวเองจริงๆ
อนาวินณ์ทั้งห้าทั้งสงสาร

เขายิ้มในความรู้ดีของสาของเธอ

"ไม่ใช่แบบนี้คะ พี่วิณณ์ไม่ได้กินคน พี่เมกินน้องอ่อนหรือก ถ้าพี่
จะกินพี่คงกินไปนานแล้ว"

"พี่วิณณ์จាកินน้องอ่อนจริงๆ น้ำคำ"

"ไม่กินจริงๆ ค่ะ"

เด็กน้อยยิ้ม แม้ว่าน้ำตาจะยังเปียกขนตายาวๆ อยู่ก็ตาม

"แล้วเลี้ยงตั้อยคืออะไรหรือคำ"

"ทำไมความจำดีเกินเด็กอย่างนี้ ฮี?"

อนาวินณ์หยิกจมูกเด็กหญิงอย่างมันเขี้ยว เขาต่ำเพื่อนในใจว่า
ความปากมากของพวกนั้นทำให้เขาลำบาก ต่อไปนี้เขาคงต้องห้ามไม่ให้
พวกนั้นพูดจา 'ทำนองนี้' เวลาอยู่ต่อหน้าเธออีก

"น้องอ่อนมานั่งรอพี่วิณณ์บ่อยๆ แบบนี้เปื้อมัยคะ" อนาวินณ์ชวนคุย
เรื่องอื่นเพราะไม่รู้จะตอบคำถามยังไง เขาพาเธอเดินกลับบ้านอย่างอารมณ์ดี
เวลาคุยกับเธอแล้วไม่เคยเปื้อเลย

"ไม่เปื้อคำ"

"ทำไมน้องอ่อนไม่ชอบไปเล่นกับเพื่อน เล่นกับเพื่อนสนุกกว่ามานั่ง
รอพี่นะคะ"

"ไม่เอา ไม่หนุก เพื่อนชอบแกล้งน้องอ่อน"

"เพื่อนๆ ยังไม่เลิกแกล้งอีกหรือคะ"

"ม่ายคำ"

อนาวินฉน์ได้ฟังก็สงสารเด็กน้อยอย่างบอกไม่ถูก แต่ลึกๆ ก็ดีใจที่เธอติดเขาคคนเดียว เด็กหนุ่มจำได้ว่าเขาเคยเห็นอนามิกาโดนเพื่อนในหมู่บ้านแกล้งคาตา แล้วเขาก็ทนไม่ไหวจนเดินไปอุ้มเธอออกมาจากเด็กกลุ่มนั้น แล้วชี้หน้า 'รามิล' ที่เป็นหัวใจตัวใหญ่ที่โตเสียเปล่าแต่แกล้งรังแกเด็ก

"พีวฉฉน์ไม่อยากจะเล่นกับน้องอ่อนแล้วเหอค่า"

"ถ้าไม่อยากจะเล่นด้วยพี่จะอุ้มมาเตะบอลด้วยทำไมเกือบทุกวัน ฮี" เขาตอบด้วยการย้อนถาม "ถ้าน้องอ่อนไม่มีเพื่อนเล่น พีวฉฉน์จะเป็นเพื่อนเล่นกับน้องอ่อนตลอดไปเลยดีมั้ยคะ"

"ดีค่า พีวฉฉน์น่ารักที่สุดเลย"

"น่ารักแล้วต้องทำยังไงคะ"

"น่ารักก็ต้องได้รางวัล..."

เด็กน้อยตอบแล้วใช้มือป้อมๆ ทั้งสองข้างจับใบหน้าของอนาวินฉน์ก่อนที่จะหอมแก้มเขาพอดีใหญ่อย่างรู้กัน เพราะเขาเคยบอกไว้ว่า 'น่ารักต้องให้รางวัล' และรางวัลที่ว่าก็คือการหอมแก้มนั่นเอง ทั้งสองคนผลัดกันหอมแก้มไปมาและหัวเราะคิกคักจนเดินมาถึงหน้าบ้านของเธอ

อนงค์ได้ยินเสียงคุยกันลอยมาก่อนตัวก็เดินมาเปิดประตูรั้วและยืนรอแล้ว พอเห็นอนาวินฉน์เอาใจลูกสาวจนยิ้มแก้มปริ คนเป็นแม่ก็สายหน้าเบาๆ แต่สายตาเต็มไปด้วยความเอ็นดู

"ฉฉฉน์เอาใจน้องอ่อนแบบนี้แหละน้องอ่อนถึงได้ติดฉฉฉน์"

"ดีแล้วนี่ครับ น้านางค์จะได้มีเวลาทำขนม ไม่มีใครคอยงแอง"

"น้องอ่อนมายงแองค่า" คนไม่งแองรีบแก้ตัวเมื่อถูกกล่าวหา

"นำเกรงใจฉฉฉน์นี่นา ดูลิ! จะไปเตะบอลกับเพื่อนแต่ก็ยังต้องกระเตงน้องไปด้วย"

"ไม่เป็นไรครับ น้องอ่อนไม่ต้องไม่ชนเลย นั่งรอผมหนึ่งๆ ได้ไงไม่รู้ ตั้งเป็นชั่วโมง"

"น้องอ่อนน่ารักใจค่า น่ารักก็ต้องได้รางวัล"

อนาวินณ์หอมแก้มซาลาเปาไปอีกที่ อนงค์ก็ได้แต่มองลูกสาวด้วยความหมั่นไส้

"ซื้ออันสมชื่อจริงๆ มาๆๆ มาหาแม่ได้แล้ว พี่วิณณ์จะได้กลับบ้าน"

อนาวินณ์ส่งเด็กน้อยคืนให้องค์ แต่ก่อนโผไปหาอ้อมแขนของแม่ อณามิกาก็หอมเขาทิ้งท้ายอีกที เด็กหนุ่มหัวเราะเมื่ออนงค์ทำเสียงหมั่นไส้ลูกสาว แต่เขากลับชอบที่เธอน่ารักและซื้ออันแบบนี้

"วันนี้หน้าทำขนมตาลของโปรดของวิณณ์ด้วยนะ"

อนงค์อุ้มลูกสาวด้วยมือข้างหนึ่ง ส่วนอีกข้างยื่นถุงใส่กล่องขนมตาลที่เพิ่งทำเสร็จใจใหม่ๆ ให้กับอนาวินณ์ ส่วนอนาวินณ์ก็ส่งถุงเครื่องเขียนของอณามิกาคืนให้อีกฝ่ายด้วย

เด็กหนุ่มรับขนมมาถือไว้ ไม่ปฏิเสธให้เสียน้ำใจ เขารู้ว่าอนงค์ทำมันให้เขาด้วยความจริงใจ เอ็นดูเขาและเพื่อตอบแทนที่เขาช่วยดูแลอณามิกาก็ให้ ถ้าเขาไม่รับไว้ก็ฝ่ายคงรู้สึกแย่

"ผมต่างหากต้องเกรงใจนางงศ์ ดูลิ! พาน้องอ่อนไปเตะบอลด้วย ชั่วโมงเดียวได้ขนมตาลกลับไปกินกล่องใหญ่เลย" เด็กหนุ่มยิ้มกว้าง "พี่วิณณ์ กลับแล้วนะน้องอ่อน ไว้พรุ่งนี้จะแวะมาใหม่ นะคะ"

"ค่า"

พี่ชายตัวโตกับน้องสาวข้างบ้านตัวเล็กผลัดกันหอมแก้มส่งลาอีกเซ็ทใหญ่กว่าอนาวินณ์จะตัดใจกลับบ้านได้ ส่วนอณามิกายังโบกมือกลมบ้อมหย้อยๆ ลายอยู่บนหน้าบ้านตัวเอง

"บ้ายบายค่า"

อนาวินณ์หันมาโบกมือลาเด็กน้อยอีกครั้งก่อนที่จะทั้งสองฝ่ายจะเดินเข้าบ้านใครบ้านมัน อนงค์ถามลูกสาวว่าวันนี้ไปทำอะไรบ้าง อณามิกาก็เจื้อยแจ้วพูดตั้งแต่ 'พี่วิณณ์' ไม่ขาดปากจนอนงค์ทิ้งเอ็นดูทั้งหมั่นไส้ และ

นี่ก็เป็นห่วงว่าเมื่ออนาวิณณ์เรียนจบมัธยมปลายแล้วต้องไปเรียนต่อมหาวิทยาลัยที่อังกฤษตามที่ครอบครัวของเขาวางแผนเอาไว้ อณามิกาจะอยู่ยังไง และจะไม่คิดถึงพี่ชายคนนี้แน่หรือ...

บทที่ 1 การกลับมา

สิบเก้าปีต่อมา

"เรียนจบแล้ว ใบปริญญาก็ได้มาแล้ว น้องอ่อนจะเอาแต่นั่งทำขนม ช่วยแม่ไม่ได้แล้วนะ คิดเอาไว้บ้างหรือยังว่าจะทำงานอะไร แม่เห็นปิ่น เขาได้งานแล้ว บริษัทใหญ่โตเชียวนะ"

อนงค์ชวนลูกสาวคุยขณะนั่งทานอาหารเย็นด้วยกัน อดนามีกาถอนหายใจ แล้วทำหน้ามึน เธอคิดแล้วว่าแม่ต้องถามเรื่องงานอีกจนได้ เพราะตั้งแต่เธอเรียนจบมาและช่วงรอรับปริญญาท่านก็ถามเรื่องนี้ตลอด นี่เธอรับปริญญามาแล้วหนึ่งสัปดาห์แล้วแต่ยังไม่ได้งาน ท่านก็คงอดเป็นห่วงไม่ได้

ส่วน 'ปิ่น' ที่แม่พูดถึงคือเพื่อนในหมู่บ้านที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกับเธอ "อ่อนสมัครทิ้งไว้หลายที่เหมือนกันนะคะแม่"

"แล้วทำไมยังเงียบบๆ อยู่อีกล่ะลูก"

"ไม่มีบริษัทไหนเรียกสัมภาษณ์เลยคะ งานดีๆ มันหายากนี่นา"

อดนามีกาไม่อยากทำงานที่ไม่ได้ชอบด้วยเหตุผล 'ทำไปก่อน' แล้วย้ายงานไปเรื่อยๆ เธอเบื่อกับการปรับตัว จะบอกว่าเธอเลิกงาน เธอก็ไม่ปฏิเสธ แต่เธอก็มีเหตุผลของเธอ ที่สำคัญทุกวันนี้เธอก็ไม่ได้จัดอยู่ใน

กลุ่มคนที่ตกงาน ยังรับงานถ่ายแบบและเป็นตัวประกอบโฆษณาอยู่บ้าง วันไหนไม่มีงานเธอก็ช่วยอนงค์ทำขนมอยู่บ้าน แต่เธอก็เข้าใจว่าท่านคงอยากให้เธอทำงานที่มั่นคงกว่านี้

"แล้วงานที่รามิลเขาแนะนำให้ล่ะ"

"พี่รามิลแนะนำให้ไปเป็นแอดมินแฟนเพจแบรนด์เสื้อผ้าของเพื่อนเขา ไม่เห็นจะน่าสนุกเลย"

"ยังไม่ทันได้ลองไปทำเลย"

"อ้อจนบสหายวิฑูและโทรทศน์มานะคะแม่ แล้วอ้อนก็ไม่ชอบงานนี้ด้วย"

"เราน่ะเลือกงานไง มันถึงไม่มีงานทำเป็นหลักเป็นแหล่งสักที"

"แม่เชื่อเถอะคะว่าคนอย่างอ้อนไม่ตกงานหรอก ทุกวันนี้อ้อนก็ไม่ได้นั่งเล่นไปวันๆ สักหน่อย"

"แม่รู้ว่าเราขยัน ช่วยแม่ทำงานได้มาก แต่แม่ก็อยากให้น้องอ้อนมีกิจการงานที่มั่นคง"

"อ้อไม่รู้ค่าา แต่ค่อยๆ หาไปดีกว่าเนอะ ซ้ำๆ แต่มั่นคงไงคะ"

"ไม่ต้องมายืมประจบเลยยายลูกคนนี้"

อนงค์ทำตาเขียวใส่ลูกสาวด้วยความหมั่นไส้ แต่กลับกลิ้งยิ้มไม่อยู่ สายตาอ้อนๆ กับรอยยิ้มมีเสน่ห์เป็น 'ไม้ตาย' ของอนามิกามาตั้งแต่เด็ก จนโตที่ใช้ได้ผลเสมอและกับแทบทุกคนที่ใกล้ชิดเธอ

ลองว่าเธอยืมอ้ออ้อมประจบแบบนี้แล้วคนใกล้ชิดเป็นต้องพ่ายแพ้ทุกราย!

"เอออจริงสิ! เมื่อวานแม่เจอลุงชิตด้วยนะ"

อนามิกมาถึงกับชะงักมือที่กำลังตักข้าวเข้าปาก ถึงแม้จะเกิดการเปลี่ยนแปลงมากมายทำให้ครอบครัวณะพิพัฒน์ไม่ได้อาศัยอยู่บ้านหลังติดกันมานานแล้วแต่เธอก็ไม่เคยลืมพวกเขา

หญิงสาวจำได้ดีว่า...หลังจากที่อนาวิณณ์จบมัธยมปลายเขาก็ต้องไป

เรียนต่อปริญญาตรีที่ประเทศอังกฤษและอยู่ในความดูแลของญาติฝ่ายมารดาตามความต้องการของผู้ใหญ่

สามปีต่อจากนั้นคาร่าเสียชีวิตเพราะโรครุมเร้า อนุวิณณ์กลับมาร่วมงานศพมารดาไม่กี่วันก็ต้องกลับไปอังกฤษเพื่อเรียนและทำงาน เพราะช่วงนั้นชีวิตเขาวุ่นวายน่าดู วรชิตทนอยู่ในบ้านที่เต็มไปด้วยความทรงจำของคนที่เขาไปไม่ได้ ประกอบกับฐานะที่ร่ำรวยขึ้นอย่างรวดเร็วจากธุรกิจร้านค้าปลีกที่มีแฟรนไชส์เกือบทั่วประเทศ วรชิตจึงตัดสินใจย้ายบ้านไปอยู่ในแถบชานเมือง

ท่านสร้างคฤหาสน์หลังใหญ่โตให้สมกับฐานะ แล้วแต่งงานใหม่ในเวลาสองปีต่อมา กับ 'สาลินี' พนักงานคนหนึ่งของบริษัทที่เคยทำงานใกล้ชิดกัน และนับจากวันนั้นครอบครัวของอนุวิณณ์และครอบครัวธนะพิพัฒน์ที่เคยใกล้ชิดสนิทสนมราวกับครอบครัวเดียวกันก็เหมือนอยู่กันคนละโลก

"คะแม่" อนุวิณณ์กัดข้าวเข้าปากต่อแล้วแก้มทำเป็นไม่สนใจ

"น้องอ่อนจำพี่วิณณ์ได้มั๊ยลูก" อนุวิณณ์ถามด้วยความตื่นเต้น แต่ลูกสาวกลับทำหน้าเฉยใส "พี่วิณณ์ที่ตอนเด็กๆ ชอบมาเล่นกับน้องอ่อนทุกวัน น้องอ่อนติดพี่วิณณ์แจเลยนะ แล้วพี่เขาก็ก้าวไปเรียนที่อังกฤษตอนจบ ม.ปลาย ใจ น้องอ่อนร้องไห้ใหญ่ แถมน้องนั้นก็ยังคงถามถึงพี่เขาทุกวันเลยนะ"

"แม่ถามทำไมเธอคะ"

"ลุงชิตบอกว่าพี่วิณณ์กลับมาเมืองไทยแล้ว เห็นว่าคราวนี้อาจจะอยู่ยาวเลย"

อนุวิณณ์บังเอิญได้เจอกับวรชิตอย่างไม่น่าเชื่อตอนที่เอาขนมไปส่งให้ลูกค้าพิเศษคนหนึ่งที่ติดใจฝีมือการทำขนมไทยของท่านจนสั่งไปรับรองแขกในงานเลี้ยงและในงานนั้นวรชิตก็เป็นแขกที่มาร่วมงานพอดี ชีวิตของทั้งสอง

ครอบครัวไม่ได้อยู่ในวงโคจรที่จะได้เจอกันก็จริง แต่เมื่อได้พบกันวรชิตก็ยังคงวางตัวกับบอณงค์เหมือนเดิม คอยถามไถ่ด้วยความห่วงใย ชวนคุย ถามเบอร์โทรศัพท์เอาไว้ติดต่อกัน และถามถึงชีวิตความเป็นอยู่อย่างเพื่อนสนิทที่คุ้นเคยกันทั้งๆ ที่ตอนแรกบอณงค์คิดว่าอีกฝ่ายคงไม่ได้สนใจตนนักเพราะตอนนี้ครอบครัวขณะพิพัฒน์นั้นร่ำรวยจนซื้อที่ดินหนึ่งในสิบของมหาเศรษฐีที่ทรัพย์สินมากที่สุดในประเทศไทยไปแล้ว

อนามิกาได้ฟังแค่นั้นก็หัวใจเต้นแรงและดีใจจนบอกไม่ถูก แต่เธอไม่ได้แสดงออกให้บอณงค์รับรู้เพราะตอนนี้เธอโตแล้ว และเธอไม่ใช่เด็กน้อยติดพี่ชายข้างบ้านอีกต่อไป

"น้องอ้อนไม่ดีใจหรือลูก"

"ทำไมต้องดีใจคะแม่ เราจะกลับมาหรือไม่กลับมาก็ไม่เกี่ยวกับเรารู้สึกหน่อย"

"อย่าบอกนะว่าเรายังงอนพี่เขาอยู่ ผ่านมาตั้งเป็นสิบๆ ปีแล้วยังจะงอนอีกหรือ"

"อ้อนมีสิทธิ์อะไรไปงอนพี่เขาคะ อีกร่างงอนไปพี่เขาก็ไม่สนใจแล้วจะงอนไปทำไม"

อนามิกาตอบอย่างเย็นชาราวกับว่าไม่คิดจะใส่ใจเรื่องราวของอนาวินณ์ แต่เธอจำได้ไม่เคยลืมว่าตอนที่ชายหนุ่มย้ายไปเรียนต่ออังกฤษใหม่ๆ เธอก็พอจะรู้เรื่องราวแล้ว และเข้าใจเหตุผลว่าทำไมเขาต้องไป แต่ก็แอบน้อยใจที่เขาไม่เคยติดต่อกลับมาทั้งๆ ที่เธอรอคอยการติดต่อจากเขาเสมอ

ตอนงานศพของคาร่าทั้งสองคนก็มีโอกาสได้พบกันอีกครั้ง แต่ได้เจอกันแบบผ่านๆ ทักทายกันแค่สองสามคำก่อนที่เขาจะกลับอังกฤษ เพราะตอนนั้นเขาเริ่มต้นเข้าวงการแล้ว ชีวิตเขารุ่นวายมาก ทั้งทำงานเป็นนายแบบและเรียนไปด้วย แล้วนั้นก็คงเป็นเหตุผลที่เขาไม่มีเวลาติดต่อกับเธอ

"น้องอ่อนไม่เคยทักพี่วิมลณีไปหอรอลูก ลุงชิตยังบอกเลยนะว่า ถ้าน้องอ่อนคิดถึงพี่เขาก็ให้ทักไป พวกโซเซียลอะไรที่น้องอ่อนชอบเล่น พี่เขาต้องจำน้องอ่อนได้อยู่แล้ว"

อนงค์ถามด้วยความเป็นห่วงเป็นใย ท่านรู้ว่าต่อให้อณามิกาจะทำไมเป็น ไม่สนใจอนาวินณณ์แคไหน แต่ลึกๆ แล้วเธอยังจำอีกฝ่ายได้เสมอเพราะเธอ เห็นเขาเป็นฮีโร่ในใจมาตลอด

"ใครจะกล้าทักล่ะคะ พี่เขาดังอย่างกับอะไร เธออยู่ส่วนเราก็ดีแล้วค่ะแม่"

"น้องอ่อนเนี่ยน้ำ"

อนงค์มองลูกสาวที่ตั้งหน้าตั้งตาทานอาหารเหมือนไม่สนใจจริงๆ ก็เลย ไม่พูดเรื่องอนาวินณณ์ต่อ แต่ท่านคิดว่าอณามิกาคงน้อยใจที่เจอกันครั้งสุดท้าย อนาวินณณ์ไม่ได้สนใจเธอ แถมยังไม่เคยติดต่อกันมา แต่จะโทษเขาก็คงไม่ได้ เพราะเขาโตแล้วและต่างคนก็ต่างต้องมีชีวิตเป็นของตัวเอง

ขนาดเพื่อนเรียนมาด้วยกันแต่เด็กจนโต พอเรียนจบแล้วยังต้อง แยกย้ายกันไปคนละทาง ไม่ติดต่อกันเลยก็มี นับประสาอะไรกับอณามิกา และอนาวินณณ์ที่สนิทกันตอนที่เธอยังเป็นเด็กน้อย อายุก็ห่างกันตั้งสิบสองปี อยู่คนละประเทศ อยู่กันคนละสังคม มันไม่แปลกเลยที่เขาจะไม่ได้ติดต่อกัน

จะสงสารก็แต่คนที่น้อยใจโดยที่อีกฝ่ายไม่เคยรู้อย่างอณามิกานี้แหละ

"คุณรามิลมาค่ะ"

'แววดาว' แม่บ้านที่น้องศรีรับมาช่วยดูแลงานบ้านและทำขนมเข้ามา บอกได้ไม่นานรามิลก็โผล่หน้าเข้ามาพร้อมรอยยิ้มเป็นมิตรไม่ต่างจาก ทุกครั้ง อณามิกาเห็นคนมาเยี่ยมก็เริ่มมีสีหน้าที่สดใสขึ้น

"ผมเพิ่งกลับจากญี่ปุ่นก็เลยซื้อขนมมาฝาก"

"รู้ใจจริงๆ เลย"

อณามิกายิ้มกว้างพลางมองขนมที่อยู่ในมือคนที่เดินมานั่งลงบนเก้าอี้ ตรงกันข้าม รามิลอายุยี่สิบเจ็ดปี เขาสูงไม่ต่ำกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบห้า

เซนติเมตร รูปร่างไม่ล่ำมากแต่มีกล้ามเนื้อกำลังดี ไบหน้าหล่อเหลา ดวงตาสีน้ำตาลไหม้เฉี่ยวคม ริมฝีปากบางแต่ได้รูปสวายน่าสัมผัส จมูกโด่งเป็นเส้นราวกับผ่านการศัลยกรรมจากแพทย์ฝีมือดีทั้งๆ ที่เขาไม่ได้ทำ เส้นห้อยอันเหลือล้นของเขาทำให้มีสาวๆ ติดพันไม่เคยขาด

ที่สำคัญชายหนุ่มยังเป็นเจ้าของรีสอร์ทใหญ่โตชื่อดังที่ทำกำไรแต่ละปีอย่างมหาศาล เพราะมีนักท่องเที่ยวแวะเวียนไปตลอดทั้งปีแม้ว่าจะเป็นในช่วงโลว์ซีซั่น รีสอร์ทดังกล่าวตั้งอยู่ที่ปากช่องบนที่ดินซึ่งเป็นสมบัติของครอบครัวเขา แม้จะงานยุ่งแต่เขาก็กลับกรุงเทพฯ มาเยี่ยมครอบครัวสัปดาห์ละครั้ง อยู่ค้างคืนหนึ่งถึงสองคืนค่อยกลับไปทำงานต่อ และยังหาเวลาแวะมาที่บ้านเธอด้วย

"รามิลทานอะไรมาหรือยังลูก ทานข้าวด้วยกันมั้ย"

"ผมกำลังหิวพอดีเลยครับ คงต้องขอฝากท้องที่นี่แล้ว"

"เรื่องกินนี่เร็วเลยนะคะ ไม่มีปฏิเสธ" อณามิกาแซว

"น้องอ้อนไปแซวพี่รามิลทำไม พี่เขาไปเที่ยวแล้วยังอุตส่าห์ซื้อขนมมาฝากเรานะ" อนงค์เอ็ดลูกสาวอย่างไม่จริงจัง ก่อนจะตะโกนบอกกับแววดาว "แววเอาจานมาตักข้าวให้คุณรามิลหน่อย"

"คะคุณนงค์"

ไม่ถึงหนึ่งนาทีแววดาวก็นำจาน ซ้อน ส้อม และแก้วน้ำมาจัดให้รามิล แล้วตักข้าวให้ชายหนุ่มอย่างรู้หน้าที่ก่อนจะนำถาดของฝากเข้าไปเก็บไว้ในครัว

"รามิลเป็นยังไงบ้างลูก ช่วงนี้งานหนักเลยล่ะสิ" อนงค์ชวนคุย

"หนักก็ดีแล้วครับ เพราะถ้าไม่หนักแสดงว่าไม่มีคนมาเที่ยว" เขาพูดขำๆ

"รามิลเรียนจบ ชยันทำงาน และเป็นหัวหน้าครอบครัวได้ดีแบบนี้ คุณราตรีก็สบายขึ้นเยอะนะ"

อนงค์มองชายหนุ่มอย่างชื่นชมและเห็นใจอยู่ในที ท่านไม่เคยจิตใจ

เรื่องที่เด็ดๆ เคยแก่งกันเพราะมันเป็นเรื่องในวัยเยาว์ที่ผ่านมาหลายปีแล้ว ที่สำคัญพอคร่ำเสียชีวิตแล้ววรชิตก็ย้ายที่อยู่ ท่านก็ไปสนิทกับ 'ราตรี' มารดาของรามิลแทนจึงพอจะรับรู้เรื่องราวต่างๆ ในครอบครัวเขากระจ่างขึ้น

ถึงจะอยู่ในหมู่บ้านเดียวกัน แต่ในหมู่บ้านก็มีบ้านของวรชิตกับรามิล ที่ฐานะร่ำรวยกว่าคนอื่นๆ ครอบครัวของรามิลนั้นค่อนข้างเก็บตัว คนอื่นๆ จึงไม่ค่อยรับรู้เรื่องราวในครอบครัวเขาเท่าไร รู้แต่ว่าตอนที่เขาอายุสี่ขวบ พ่อกับแม่เขามีปากเสียงกันบ่อย แล้วในที่สุดก็ต้องแยกทางกัน

ราตรีเคยเล่าให้องศ์ฟังว่าตอนที่ม่มีปัญหากับสามีนั้รามิลต้องเห็นตากับสามีทะเลาะกันแทบทุกวัน เหตุเพราะฝ่ายสามีนอกใจไปหาเลขาชายสาวที่ทำงานด้วยกัน แรกเริ่มราตรีเห็นแก่รามิลที่ติดพ่อมาก ท่านคิดจะให้โอกาสอีกฝ่าย แต่ก็ไม่ทำให้อะไรดีขึ้นเลย แล้วสุดท้ายก็จบที่การหย่าร้าง

พ่อที่รามิลรักทิ้งเขาไปสร้างครอบครัวใหม่อย่างไม่มีดีเขา แล้วไม่ติดต่อกลับมาอีกเลย

หลังจากนั้นราตรีต้องกลับไปดูแลบริษัทเองต่างๆ ที่ยังเจ็บปวดกับอดีต... ท่านสร้างบริษัทขึ้นมาเองกับมือ พบรักกับสามีที่เป็นแค่พนักงานคนหนึ่ง แต่ช่วงที่คบหากันทำให้ท่านไวใจจนตัดสินใจจะใช้ชีวิตด้วย และยอมออกจากงานเพื่อดูแลลูก แล้วให้อีกฝ่ายเข้าไปบริหารงานแทนด้วยความไวใจ

แต่ใครจะคิดว่าเมื่อรับเลขาชาย สาวสวยคนใหม่เข้ามาทำงาน ทั้งสองคนก็แอบสานสัมพันธ์กันแล้วคบกันลับหลังท่านมาตลอด แต่ก็ยังดีที่จับได้ก่อนที่อีกฝ่ายจะยกยอกเงินในบริษัทไป

การบริหารบริษัทเป็นเรื่องหนักหนาสำหรับผู้หญิงคนหนึ่งแม้ว่าก่อนหน้าี่ราตรีจะเคยบริหารมันมาตลอด เพราะช่วงที่อดีตสามีมารุดแลนั้นระบบงานและทะเล่ไปหมด ท่านจึงไม่มีเวลาดูแลรามิลและปล่อยให้เขาอยู่กับพี่เลี้ยงจนมีนิสัยเอาแต่ใจตัวเอง ชอบเรียกร้องความสนใจด้วยการ

ทำตัวเกเร แต่ยังดีที่พอโตมาเขาก็คิดว่าเขาเป็นผู้ชายคนเดียวในครอบครัว เขาต้องดูแลแม่และน้องสาว เขาจึงกลับมาตั้งใจเรียน

พอเรียนจบรามิลก็บอกราตรีเรื่องอยากทำวิสกี้เพราะท่านมีที่ดินผืนใหญ่อยู่ที่ปากช่อง โดยจะร่วมหุ้นกับ 'เซน' หรือ 'คเซนทร์' ซึ่งเป็นเพื่อนรุ่นน้องที่สนิทกัน เขาเสนอโครงการอยู่หลายครั้งและต้องทำแผนงานต่างๆ ที่จะเห็นผลกำไรให้ท่านเห็นภาพชัดเจนกว่าที่ท่านจะอนุมัติเงินลงทุนเพราะมันเป็นเงินก้อนใหญ่

ตอนนั้นราตรีวางมือจากงานในบริษัทแล้วให้ 'รมิดา' ลูกสาวคนเล็กที่เรียนจบมาสองปีเป็นคนบริหารงานแทน แล้วท่านก็พักผ่อนอยู่บ้านเลี้ยงหมาเลี้ยงแมวไปตามประสา ครอบครัวถือว่ามั่นคง ฐานะร่ำรวย และอยู่ดีมีสุขมากจนไม่มีใครแปลกใจที่จะมีผู้หญิงมากมายอยากเข้าหารามิล

คนที่เคยรังแกอนามิกาส้มเด็กกลายเป็นพี่ชายที่ดูแลเธอแทน อนาริฉัตรตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ แต่ที่รู้คือทั้งสองคนสนิทกันจนมีคนเตือนอนงคิวว่าต้องระวังรามิลเอาไว้บ้าง ตอนเด็กๆ ทั้งสองคนจะสนิทกันก็คงไม่เป็นปัญหา แต่ตอนนี้อนามิกาโตเป็นสาวเต็มตัวแล้ว รามิลเองก็เป็นหนุ่มหล่อแถมยังเป็นคนเจ้าชู้ที่มีผู้หญิงมากมาย อาจทำให้อนามิกาเสียใจในภายหลัง แต่อนงคิวไปแล้วทั้งสองคนก็ไม่มีที่ท่าว่าจะรู้สึกต่อกันในเชิงชู้สาว รามิลหวังดีกับอนามิกาอย่างบริสุทธิ์ใจ ทั้งสองคบหาเป็นพี่ชายกับน้องสาวมานาน และไม่เคยใกล้ชิดกันในการทำงานนั้น ท่านจึงไม่ได้เป็นห่วงอะไรมากมาย แต่ก็คอยมองดูอยู่ห่างๆ

หากรามิลกับอนามิกาคจะพัฒนาความสัมพันธ์ท่านก็ไม่ขัดขวาง แต่คงจะให้คำปรึกษาและตักเตือนตามความเหมาะสม ท่านคิดว่าคนอย่างรามิลคงไม่หลอกลวงลูกสาวท่านเป็นแน่

"แล้วเรื่องงานของอ้อนเป็นยังไงบ้าง ได้งานหรือยังครับ"

"ช่วยนำทำขนมอยู่บ้านนี้แหละจ๊ะ น้องอ้อนเขาเลือกงานอย่างกับ

อะไรดี สงสัยจะได้ช่วยนำทำขนมไปจนแก่" อนงค์มองลูกสาวที่กำลังทำหน้ามุ่มแล้วท่านก็ได้แต่ส่ายหน้า

"มีสิทธิ์เลือกก็ดีแล้วละครับ หางานที่ถูกใจเราดีกว่า ไปทำงานแล้วจะได้มีความสุขกับงาน เปลี่ยนงานบ่อยๆ หรือทนทำงานที่เราไม่มีความสุขมันเหนื่อยนะครับ ผมเองยังทำไม่ไหวเลย"

รามิลเข้าใจเหตุผลของอนามิกา เพราะราตรีเคยให้เขาไปฝึกงานที่บริษัท เพื่อที่เรียนจบจะได้เข้าไปช่วยบริหารงาน แต่มันไม่ใช่ทางของเขาเลย ยังดีที่ราตรีเข้าใจและไม่ได้บังคับ แล้วมีตาก็ดูจะพอใจกับการทำงานในตำแหน่งผู้บริหารแทนราตรี เขาถึงได้ทำงานที่เขารักโดยไม่รู้ลี้กผิดต่อครอบครัว

สำหรับเขาแล้วการเลือกงานไม่ถือว่าเป็นพวก 'หนักไม่เอาเบาไม่สู้' แต่มันคือการเลือกอนาคตให้ตัวเอง ถ้าไม่ได้ลำบากถึงขั้นต้องปากกัดตีนถีบไม่ทำงานแล้วจะไม่มีกิน และยังมึนทำงานไม่ได้อยู่ว่างๆ เตะฝุ่นไปวันๆ การค่อยๆ เลือกงานที่ถูกใจก็ถือว่าสมเหตุสมผล

อนามิกาไม่ได้ออกความคิดเรื่องการเลือกงานแต่ถามไถ่เรื่องรีสอร์ทของเขาแทน ทั้งสองคนพูดคุยกันอย่างถูกคองจนบางครั้งไม่อยากจะเชื่อเลยว่าตอนเด็กๆ คู่นี้แทบจะมองหน้ากันไม่ได้เลย

ที่วิถรณ์จะกลับมาแล้ว!

อนามิกาทิ้งตัวลงบนเตียง หยิบกรอปรูปในลิ้นชักข้างเตียงขึ้นมาดูมันเป็นภาพถ่ายตอนเธออายุสามขวบ...อนาวิถรณ์กำลังอุ้มและหอมแก้มเธอในขณะที่เธอยิ้มจนตาเป็นรูปประติมากรรม

ต่อให้จะผ่านไปอีกสักกี่ปีเธอก็ไม่เคยลืมเขาเลย...

หญิงสาวยังจำได้ดีว่าสามปีแรกที่อนาวิถรณ์ไปเรียนต่อที่อังกฤษ เธอถามถึงเขาทุกวัน อยากรู้ว่าเขาไปอยู่ที่ไหนเป็นยังไงบ้าง มีเพื่อนใหม่

เยอะไหม เรียนยากหรือเปล่า จะมีใครทำขนมตาลให้เขาทานไหม และอีกมากมาย พอไม่มีคำถามใหม่ก็วนกลับมาถามเรื่องเก่าจนงงได้แต่ถอนหายใจ

กระทั่งตอนที่คาร่าเสียชีวิต เธอได้พบกับอนาวินธ์อีกครั้ง แต่การพบกันในงานที่เต็มไปด้วยความเศร้าโศกไม่เอื้อให้ทั้งสองคนได้พูดคุยกันด้วยความคิดถึง บวกกับอนาวินธ์ก็บินมาแค่ช่วงเวลาสั้นๆ ก่อนที่จะรีบบินกลับทำให้เธอผิดหวังกับการลากันครั้งสุดท้ายที่เขาแทบไม่มองหน้าเธอ จากนั้นอนามิกาก็ไม่เคยพูดหรือถามถึงเขาอีกเลย

ทว่า...มันไม่ใช่เพราะเธอลืมเขา แต่เธอโตพอที่จะเก็บซ่อนความรู้สึกต่างๆ ไว้ในใจแล้ว ถึงกระนั้นเมื่อเธอรับรู้ว่าเขาเป็นนายแบบที่กำลังโด่งดังอยู่ต่างประเทศ เธอก็เริ่มหาข่าวต่างๆ กดติดตามอินสตาแกรม ทวิตเตอร์ และแฟนเพจของเขาเหมือนเป็นแฟนคลับคนหนึ่ง

อนาวินธ์เริ่มต้นการเป็นนายแบบตอนเรียนปริญญาตรีชั้นปีที่สอง และโด่งดังหลังจากเรียนจบ จากนั้นเขาก็เอาดีทางการเป็นนายแบบ กวาดโฆษณาของแบรนด์ไฮเอนด์มาเพียบ ถ่ายนิตยสารหัวนอกดั่งๆ มาแล้วเกือบทั่วโลก ร่วมงานกับดาราระดับอินเตอร์ เป็นนายแบบที่ทำรายได้ติดอันดับท็อปเท็นของโลกทุกปีเรื่อยมาจนกระทั่งอายุสามสิบปี เขาก็เริ่มลดบทบาทงานเบื้องหน้าลง ผันตัวเองมาเขียนคอลัมน์ดูแลตัวเองให้กับนิตยสารชื่อดังและทำเสื้อผ้ากับเพื่อนในชื่อแบรนด์ WYNN (ดับเบิลยูวาย เอ็น เอ็น)

WYNN เป็นแบรนด์เสื้อผ้าสำหรับผู้ชายวัยทำงาน แม้ไม่ใช่แบรนด์ไฮเอนด์แต่ก็เป็นแบรนด์ระดับโลกที่ประสบความสำเร็จและได้รับความนิยมส่วนบทบาทการเป็นนายแบบเขาก็ยังไม่ทิ้ง แต่จะเลือกงานมากขึ้น ส่วนมากมักเป็นแอมบาสซาเดอร์ของแบรนด์ใหญ่ๆ เข้าชมแฟชั่นโชว์สำคัญๆ ในฐานะแขกสุภาพพิเศษ และถ่ายแบบลงนิตยสารปกสำคัญๆ เท่านั้น นอกจากนี้...

นับตั้งแต่เรียนจบมาอนาวิณณ์ยังมีข่าวเด็ดกับสาว ๆ ไม่เคยขาด ทั้งนักแสดง นางแบบ และเซเลบชื่อดังที่ลั่นแล้วแต่โพรไฟล์ดีเลิศทั้งนั้น

ถ้าพวกเธอเหล่านั้นไม่สวยมากก็ต้องดังมากอย่างที่อณามิกาเทียบไม่ได้ติดเลย

ไม่สิ! เรียกว่าเทียบไม่ได้เลยจะถูกกว่า!

การเข้าถึงตัวอนาวิณณ์เป็นเรื่องยากยิ่งกว่าไปเยือนอวกาศสำหรับ ผู้หญิงธรรมดาๆ อย่างอณามิกา ดังนั้นการได้รู้ว่าเขาจะกลับเมืองไทย นับเป็นรางวัลที่ดีที่สุดสำหรับการเรียนจบปริญญาตรีของเธอเลยก็ว่าได้ หญิงสาวจึงแอบตั้งความหวังว่าเธอจะต้องได้พบกับอนาวิณณ์ในสักวันหนึ่ง แต่คิดไปแล้ว...ความหวังนั้นก็ดูจะไกลเกินจริงเหลือเกิน

แม้ว่าชายหนุ่มจะกลับมาเมืองไทยแต่ก็เชื่อว่าเธอจะเข้าถึงตัวเขาได้ง่ายๆ ในฐานะอย่างเขาคงมีตารางงานรัดตัว มีคนดูแล รับงานต่างประเทศ แล้วบินไปบินมาเสมอๆ ส่วนงานออกสื่อที่เมืองไทยนั้นอนาวิณณ์ไม่เคยรับอยู่แล้ว แล้วเธอจะหาจังหวะไหนเข้าถึงตัวเขาได้ อีกอย่างที่เขาไม่กล้าแสดงตัวว่าเคยรู้จักเขามาจนถึงทุกวันนี้เพราะคิดว่าเขาคงลืมน้องสาวข้างบ้านอย่างเธอไปแล้ว

ที่สำคัญเธอเองก็ไม่อยากได้ขึ้นชื่อว่าเป็นพวกชอบตีสนิทคนดังด้วย 'ถ้าน้องอ้อนไม่มีเพื่อนเล่น พี่จะเป็นเพื่อนเล่นกับน้องอ้อนตลอดไปเลยดีมั๊ยคะ'

อณามิกายังจำคำพูดของอนาวิณณ์ได้ดี และเขาเป็นคนแรกที่สอนให้เธอรู้ว่าคำว่า 'ตลอดไป' มันไม่มีอยู่จริง... จากวันนั้นผ่านมาสิบเก้าปีแล้ว แต่เธอไม่รู้เลยว่าเขาจะเปลี่ยนไปมากแค่ไหน ในขณะที่เธอจำเขาได้ทุกลมหายใจ แต่เขาอาจจะไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับเธอหลงเหลืออยู่เลยก็ได้

ที่วิณณ์คงลืมอ้อนแล้วใช่มั๊ยคะ

บทที่ 2

โอกาสเพียงหนึ่งเดียว

'น้ำตาล' รุ่นพี่ในคณะที่ทำงานเป็นฝ่ายแคลสติ้งในบริษัทโฆษณา โทรบอกให้อณามิกาลองเข้ามาแคลสติ้งงานอย่างกะทันหัน เพราะมีบทตัวประกอบโฆษณาตัวหนึ่งที่ต้องการคาแร็กเตอร์ใกล้เคียงกับเธอ ถ้าเธอได้งานนี้ก็จะได้ค่าขนมเกือบสามหมื่น มีหรือว่าคนที่ยังไม่มีงานทำอย่างเธอจะลังเล

"เดี่ยวพี่ติดต่อไปอีกทีนะ"

"พี่น้ำตาลพูดี่แสดงว่าหนูต้องไม่ได้งานแหงเลย"

อนามิกาทำหน้ามู่ยหลังจากถ่ายภาพและอัดคลิปแนะนำตัวไว้แล้ว อันที่จริงน้ำตาลก็เคยชวนเธอมาทำงานด้วยกัน ที่นี่เป็นบริษัทใหญ่ มีความมั่นคงสูง รับจ้างผลิตโฆษณาตัวหนึ่งความยาวประมาณยี่สิบวินาที แต่ได้ค่าตอบแทนหลายล้าน และช่วงหนึ่งก็ประกาศรับสมัครพนักงานเพิ่ม ทว่าอนามิกาไม่ถนัดงานด้านนี้เท่าไร อีกทั้งงานเออี* ที่น้ำตาลชวนเธอมาทำก็ต้องใช้ทักษะในการพูดโน้มน้าวใจ ไบหน้าที่ 'รับแขก' ตลอดเวลา

* A.E. (Account Executive) คือผู้ติดต่อประสานงานระหว่างลูกค้าและฝ่ายผลิตของบริษัทที่ตนสังกัดให้งานสำเร็จ ลุล่วงไปด้วยดี

เก็บซ่อนอารมณ์เก่ง และรับมือกับลูกค้าให้ได้ทุกรูปแบบซึ่งไม่ใช่ทางของเธอเลย

"ถึงได้ก็ต้องรอคอนเฟิร์มอีกที่อยู่ดีแหละ อย่ามาทำเป็นไม่รู้"

"ก็ถ้ามีแนวโน้มว่าจะได้มันก็ต้องมีคำชมคำอวยกันบ้าง...ไม่ใช่หรือคะ"

"ทำเป็นรู้ดี" น้ำตาลไม่รู้จะแก้ตัวยังไงเมื่อถูกอณามิกาดักคอ

แต่คนที่จะพลาดงานกลับหัวเราะขบขันแทนที่จะเสียใจ อณามิกาเข้าใจดีว่าการได้งานโฆษณาแต่ละตัวนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย ไม่อย่างนั้นใครๆ ก็เป็นนางแบบนายแบบกันทั้งโลก เธอรู้ว่ามีคนมาแคสตงานนี้ไม่ต่ำกว่าสิบคนแน่ๆ แล้วลูกค้ากับผู้กำกับก็ต้องมาคัดเลือกกันอย่างพิถีพิถันอีกที่

"ตอนแรกพี่ก็ไม่ได้คิดจะเรียกแกมาหรอก เพราะงานนี้ลูกค้าเค้าอยากได้หน้าตายนี่คือ"

"หนูแพ้คำนี้จริงๆ นะ พอบอกขอหน้ายูนิคนี้รู้เลยว่าไม่ได้ซัวร์"

"ก็พี่บอกแล้วว่าให้แกเบนไปสายดารานักแสดง หน้าแกมันไปทางนั้น มาเอาดีทางนางแบบนี่ไม่ได้หรอก ส่วนสูงก็ไม่ถึงแล้ว เตี้ยวันนี้พวกนางแบบสูงร้อยเจ็ดสิบยังดูตัวเล็กเลย"

"โห! พุดชะส่วนสูงหนึ่งร้อยหกสิบนิดๆ อย่างหนูรู้สึกผิดเลยนะ" อณามิกาทำหน้าแข็ง "แต่งานนักแสดงมันก็ไม่ใช่ทางหนูเหมือนกันอะ พี่จำได้มั๊ย ตอนที่เพื่อนพี่เรียกหนูไปคัดนักแสดงละครเวทีแล้วเขาให้หนูอ่านบท แค่บรทัดแรกเขาก็แทบทนไม่ไหวจนจะไล่หนูออกมาแล้ว"

"เออ จำได้" น้ำตาลหัวเราะเมื่อนึกถึงเหตุการณ์เมื่อสองปีก่อน "รู้มั๊ยว่าไอ้ไหน่งมันโคตรชอบแกเลย บอกว่าคาแร็กเตอร์เข้ากับบทละครมันมาก แต่แก็กตั้งแกนะไม่ไหวจริงๆ"

"เห็นมั๊ย! แค่ละครเวทีเล็กๆ ยังแสดงไม่ผ่านแล้วจะไปแสดงละครทีวีได้ไง"

"แต่ก็น่าเสียดาย สวยๆ อย่างแกไปเอาดีทางนักแสดงนี่รุ่งแล้วรวย

"ไม่รู้เรื่องเลยนะ"

น้ำตาลหลุดจากใจจริง หน้าตาอณามิกาอาจจะไม่ได้มาทางสายนางแบบ ที่เน้นความเป็นเอกลักษณ์และโครงหน้าชัดเจน แต่ก็จัดได้ว่าสวยงามหมดจด ละมุนตา และยังมองยังมีเสน่ห์จนมัดใจใครหลายคน ไม่อย่างนั้นคงไม่มีผู้ชาย เวะเวียนมาชายชนมจีบไม่ว่างเว้นหรือ

"สมัยนี้มันก็ยากนะที่น้ำตาล ใครจะเข้าวงการแล้วได้งานมันก็ต้องมี เส้นมีสายและมีผู้จัดการดั่งๆ คอยดันด้วย คนธรรมดาอย่างเราเดินเข้าไปขอ แคสทำงานไม่ได้หรอก"

"ก็จริงของแก"

"ว่าแต่...ตอนแรกที่น้ำตาลบอกว่าไม่ได้กะจะเรียกหนูมาแคสแล้วทำไมลู่ๆ โทไปเรียกมาล่ะ"

"เห็นแกว่างงานอยู่ไง เลยเรียกมาถ่ายรูปไว้ก่อนเผื่อจะได้ แต่จริงๆ มาถ่ายไว้ก็ดีนะ ไม่ได้งานนี้ก็อาจจะได้งานต่อไป"

"ช่วยดันช่วยเชียร์น้องนุ่งหน่อยนะคะ"

"ไม่ต้องมาอ่อนนเลย" น้ำตาลมองด้วยความหมั่นไส้ "แล้วนี่ใครมารับ พี่รามิลอีกหรือเปล่า"

"คงนั่งแท็กซี่กลับละ พี่รามิลเขาจะมารับหนูทำไม เขากลับรีสอร์ตไปแล้ว" อณามิกายก น้ำตาลสนิทกับเธอ แล้วรามิลก็สนิทกับเธอมาก จนเคยไปรับเธอที่มหาวิทยาลัยหลายครั้งทำให้น้ำตาลได้รู้จักเขาไปด้วย "ทำไมถามแปลกๆ ถามอย่างกับเขาคอยขับรถตามรับตามส่งหนูประจำ"

"ทำไม ถามไม่ได้หรือ"

"แค่แปลกใจละ ถ้าถามว่าไอ้เต้มารับใช้มั๊ยจะไม่แปลกใจเลย"

'เต้' หรือ 'เตชิต' เป็นเพื่อนสนิทที่สุดของเธอในช่วงเรียนมหาวิทยาลัย

"พี่ก็แค่อยากรู้ว่าพี่เขายังตามจีบแกอยู่หรือเปล่า"

"บ้า! จีบเจิบอะไรกัน เขาไม่ได้จีบหนูสักหน่อยนะคะ"

"พีนี้ดีกว่าพีเขาจับแก เห็นเคยมารีบแกที่คณะบ่อยๆ" น้ำตาลมองด้วยสายตาเจ้าเล่ห์ "แต่ถ้าพีรามิลเขาจับพีแนะนำให้รีบคว้าไว้เลยนะ คนอะไรก็ไม่รู้... ทั้งหล่อทั้งรวย รีสอร์ตเขาก็กำลังตั้งเลยนะ"

"พีนี้ตาลเพื่อเจ้าแล้ว หนูกลับก่อนดีกว่า เตียวต้องกลับไปช่วยแม่ทำขนมต่อ"

"ร้อนรอนจนมีพิรุณซัดๆ"

'คนมีพิรุณ' ทำหน้ามู๋ใส่แล้วรีบเดินหนีก่อนที่จะถูกชักใช้ไปมากกว่านี้ น้ำตาลได้แต่หัวเราะตามหลังรุ่นน้องไปด้วยความเอ็นดู แต่พอเดินออกมาข้างหน้าบริษัทโฆษณาตั้งกล่าวเพื่อเรียกรถแท็กซี่กลับบ้าน อณามิกากลับต้องชะงักเมื่อได้ยินเสียงผู้ชายคนหนึ่งดังมาจากข้างหลัง

"คุณครับ!"

ร่างบางหันไปตามเสียงเรียก เธอไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายเรียกเธอหรือเปลว กระทั่งเขามองตรงมาที่เธอด้วยรอยยิ้มดีใจที่เห็นเธอหยุดรอ หญิงสาวถึงได้มั่นใจว่าเขากำลังเรียกตัวเอง

ผู้ชายคนนี้ไม่ใช่คนไทยแท้แน่นอน...

เขาเป็นชายหนุ่มร่างสูง แต่งตัวดีค่อนข้างดูเป็นทางการ จมูกโด่งเป็นสัน หน้าตาหล่อเหลาแทบไม่มีเค้าของคนเอเชียเลย แถมยังดวงตาสีน้ำตาลอ่อนกับเรือนผมสีทรายที่เป็นสีธรรมชาติอีกด้วย

"คุณเรียกฉันหรือคะ"

"ใช่ครับ" คนตรงหน้าตอบ เขาพูดไทยได้ชัดมาก

อณามิกามองเขาด้วยความสงสัยว่าเขาเรียกเธอทำไมในเมื่อทั้งสองคนไม่เคยรู้จักกันมาก่อน

"ผมอยากติดต่อคุณเรื่องงาน ขอเวลาคุยรายละเอียดสักสิบห้า นาทีได้มั๊ยครับ"

"งานอะไรคะ"

"ผมขอเวลาสักสิบห้านาทีนะคะครับ"

ชายหนุ่มยิ้มเหมือนต้องการคุยรายละเอียดเรื่องงานจริงๆ อณามิกานิ่งคิด อยู่ครู่หนึ่ง เขาแต่งตัวดี ท่าทางดูน่าเชื่อถือจนไม่น่าจะเป็นพวกแก๊งค์ต้มตุ๋น เธอจึงพยักหน้าตอบตกลง เขาชวนเธอไปนั่งที่ร้านกาแฟตรงกันข้าม กับบริษัท และเมื่อพนักงานนำเครื่องดื่มมาเสิร์ฟแล้วเขาก็เริ่มเปิดประเด็น

"คือ...เจ้านายผมต้องการผู้หญิงคอยดูแลในช่วงที่เขากลับมาอยู่ เมืองไทยนะคะ"

"ต้องการผู้หญิง?"

อณามิกาขมวดคิ้วด้วยความสงสัยแต่ไม่กี่วินาทีต่อมาเธอก็นึกไปถึง ผู้หญิงที่รับงานเป็น 'เพื่อนเที่ยวเพื่อนนอน' และคิดว่าเขาต้องการติดต่อเธอ ไปทำงานประเภทนั้นแน่ๆ

"นี่คืองานที่คุณจะติดต่อฉันหรือคะ ฉันไม่เคยรับงานอย่างว่านะ!"

"ผมคิดว่าคุณอย่าเพิ่งปฏิเสธดีกว่า ผมอยากให้คุณฟังรายละเอียด ของงานก่อน"

"ฉันไม่รับงานนี้และจะไม่ฟังรายละเอียดอะไรทั้งนั้น" อณามิกา พยายามอย่างยิ่งที่จะไม่คว่ำแก้วกาแฟใส่น้ำแข็งให้อับอายชายหน้าคนอื่น เธอจึงคว้ากระเป๋าถือขึ้นแล้วกำสายมันไว้แน่นเพื่อสะกดความกรุ่นโกรธ เอาไว้ในขณะจ้องหน้าเขา "ขอโทษนะคะ เชิญคุณไปติดต่อผู้หญิงคนอื่นเถอะ"

"ดูแลเจ้านายผมเดือนเดียวแล้วคุณจะได้รับค่าตอบแทนถึงห้าแสนบาท เลยนะครับ"

"ห้าล้านฉันก็ไม่รับค่ะ"

ร่างบางเดินออกจากร้านด้วยความฉุนเฉียว แต่ผู้ชายคนนั้นก็ยังไม่ละความพยายาม เขาตามมาตักหน้าเธอเอาไว้หลังจากที่เธอเดินจากมา ได้ไม่กี่ก้าว คราวนี้อณามิกาจ้องหน้าเขาหนึ่ง

เธอพยายามนับหนึ่งถึงสิบในใจและถ้าเขายังไม่ถอย เธอคงได้ชกหน้า

เขาแน่

"เจ้านายของผมคือคุณอนาวิธณ์ เจ้าของแบรนต์ WYNN ครับ" เขาบอกราวกับว่าชื่อของเจ้านายเขาจะทำให้เธอไม่กล้าปฏิเสธ "อย่าหาว่าผมยกย่องเจ้านายผมเกินจริงเลยนะ แต่การที่คุณจะมีโอกาสได้ใกล้ชิดเจ้านายผมแบบนี้มันไม่ใช่เรื่องง่าย ผู้หญิงคนไหนที่ต้องการใกล้ชิดเจ้านายผมทั้งนั้น"

"แล้วทำไมไม่ติดต่อกับ 'ผู้หญิงคนไหน' ที่คุณว่าล่ะ"

"เพราะเจ้านายผมก็ไม่ได้ต้องการ 'ผู้หญิงคนไหน' ใจครับ เขาเลือกเยอะ และผมคิดว่าผมสามารถเลือกคนที่น่าจะถูกใจเขาได้...ซึ่งผมคิดว่าคุณคือคนนั้น" น้ำเสียงเขาจริงจัง

คราวนี้ออนามิกาชะงักหนึ่ง แต่ไม่ได้หมายความว่าเธอสนใจงานหรือเงินที่อีกฝ่ายกำลังเสนอให้หรือกนะ เธอกลัวพูดได้เลยว่าต่อให้เจ้านายเขาจะเลิกเลอขนาดไหนหรือค่าจ้างจะแพงกว่านี้อีกสักเท่าไร เธอก็จะไม่มารับงานนี้เด็ดขาด ถ้าหาก...เจ้านายของเขาไม่ใช่อนาวิธณ์

"ผมชื่อ 'โลแกน' ขอโทษที่แนะนำตัวช้า" เขาพูดต่อเมื่อเห็นว่าเธอมีท่าทีอ่อนลงและมีแนวโน้มที่จะรับงานนี้ "ผมเป็นเลขชาย ของคุณวิธณ์ คุณสามารถตรวจสอบได้ไม่ยาก และผมรู้ว่าคุณต้องการเวลาในการตัดสินใจนี้ นามบัตรผม ติดต่อผมได้เสมอถ้าคุณต้องการงานนี้"

โลแกนคว้ามีออนามิกาชขึ้นมาแล้ววางนามบัตรลงบนนั้นก่อนที่เขาจะเดินจากไป ทิ้งให้เธอยังยืนงงอยู่ที่เดิมกับชื่อของใครคนหนึ่งที่ยลยวนอยู่ในความคิดซ้ำไปซ้ำมาราวกับแผ่นเสียงที่ถูกเล่นซ้ำ

อนาวิธณ์...

อนามิกาคิดทบทวนอยู่สองวันก็ยังตัดสินใจไม่ได้ว่าจะรับงานดังกล่าวหรือปฏิเสธดี แต่เธอตรวจสอบในสื่อต่างๆ แล้วก็รู้ว่าเขาเป็นเลขชาย ของอนาวิธณ์ตัวจริง เพราะพวกเขาเคยออกงานด้วยกันบ่อยๆ อันที่จริงเธอ

ก็คุ่นหน้าโลแกนเหมือนกัน แต่ตัวจริงเขากับในรูปค่อนข้างแตกต่างกัน
 ในรูปเขาดูผอมกว่านี้ แต่ตัวจริงถือว่ารูปร่างดีสมส่วนทีเดียว และอีกอย่าง
 เธอไม่คิดว่าเขาจะโผล่มาที่เมืองไทย เธอจึงไม่ได้เฉลียวใจว่าเขาคือเลขาฯ
 ของคนที่เธอเฝ้าติดตามมาตลอด

อย่างไรก็ตาม...หญิงสาวก็รู้สึกดีศรีเกินกว่าจะตอบตกลงรับงานง่ายๆ
 แต่อีกใจก็คิดว่าหากทิ้งโอกาสนี้ไปเธอก็คงไม่มีทางได้ใกล้ชิดคนาวินฉน์อีก

ต่อให้ทั้งสองคนจะมีโอกาสเจอกัน แต่ถ้าเขารู้ว่าเธอคือ 'น้องอ่อน'
 เขาก็คงมองเธอเป็นแค่ น้องสาวข้างบ้าน ไม่สิ! บางทีเขาคงไม่สนใจเธอ
 ด้วยซ้ำในเมื่อเขาอาจจะลืมเธอไปแล้ว

ในที่สุดอดนามิกาก็โทรหาเตชิตเพื่อขอคำปรึกษา ทั้งสองคนนัดเจอกัน
 ในร้านอาหารบั้งย่างแห่งหนึ่ง นอกจากจะสนิทกับอดนามิกาแล้วเขายังเป็น
 คนรักของคเซนทร์เพื่อนรุ่นน้องของรามิลและเป็นหุ้นส่วนริสอร์ตด้วย

เตชิตเป็นเกย์สาว ภายนอกเข้ากับคเซนทร์เหมือนเพื่อนรุ่นพี่รุ่นน้อง
 ที่ดีต่อกัน เพราะพวกเขาคบกันแบบไม่เปิดเผยสถานะ และเบื้องหน้าก็ดูเป็น
 ผู้ชายแมนๆ ทั้งคู่ คนที่รับรู้ความสัมพันธ์ที่แท้จริงของพวกเขามีน้อยมาก
 เวลาเตชิตอยู่กับคนที่ไม่สนิทเขาแทบจะไม่เคย 'ออกสาว' เลย ขนาดอยู่กับ
 คเซนทร์ก็ยั้งวางตัวเหมือนผู้ชายทั่วไป จะออกสาวเป็นพิเศษก็เมื่ออยู่กับ
 อดนามิกาที่สนิทกันมากเท่านั้น

"อย่างกับในนิยาย"

เตชิตออกความเห็นเมื่อฟังเรื่องราวทั้งหมดแล้ว

"เหมือนโกหกเนอะ"

"นี่แสดงว่าแกพูดจริงหรือ"

"แล้วแกคิดว่าฉันจะโกหกแกให้ได้อะไรละ เห็นฉันว่างนักหรือถึงจะได้
 เป็นบ้ำสร้างเรื่องมาหลอกเพื่อน" อดนามิกาถอนหายใจ "ฉันคิดมาสองวัน
 ก็ยังคิดไม่ตกถึงได้อยากเจอแกเนี่ย"

"เก็รี่ยวกราดทำไม แชวเล่นไม่ได้หรือไง"

"เฮ้อ! ฉันไม่รู้ว่าจะตัดสินใจยังไงดีอะแก"

"ฉันว่าแกน่าจะมืคำตอบอยู๋ในใจแล้ว แต่แกแค่ยังไม่มันใจเท่านั้เอง เพราะคนอย่างแกนะถ้าไม่สนใจจริง ๆ แค่ได้ยีนว่าเขาจะจ้างแกไป 'ดูแลเจ้านายเขา' แกก็คงด่าเขาเป็นนรรคเป็นนเวรแล้ว"

"ที่จริงฉันก็เกือบด่าเขาไปแล้วเหมือนกัน"

"ชื่อ 'อนาวินธ์' คงล่อตาล่อใจแกมากสินะ"

"เหมือนเมื่อก่อนที่แกได้ยีนชื่อที่เซ่นนั่นแหละ นี่มันเป็นโอกาสเดียวจริง ๆ นี้นะเต้!"

เตชิตเบ้ปากด้วยความหม่นไส้ เขาเป็นเพื่อนคนเดียวที่รู้ว่าอณามิกามีรักแรกฝ่ใจในวัยเด็กจนปิดตายหัวใจอย่างแน่นหนา แม้เธอจะไม่เคยยอมรับ แต่เตชิตก็เห็นว่าเธอไม่เคยเปิดใจให้ใครทั้ง ๆ ที่มีหนุ่ม ๆ แวะเวียนมาขายขนมจีบไม่ว่างวัน แถมหนึ่งในนั้นยังมีผู้ชายสุดเพอร์เฟ็กต์อย่างรามิลด้วย

แน่นอน...อณามิกาก็ไม่เคยเล่าหรือกว่ารามิลจีบเธอ แต่เตชิตเป็นผู้ชายทำไมเขาจะมองไม่ออกว่ารามิลคิดยังไงกับเธอ ถึงเตชิตจะเป็นผู้ชายไม่ได้มรั้อยก็เถอะนะ!

"ฉันถามจริง ๆ นะว่าแกชอบพี่เขาขนาดนั้นเลยหรือ" น้ำเสียงเตชิตจริงจังขึ้น "ถ้าแกตกลงรับงานนี้ฉันว่าแกเสร็จพี่เขาแน่ มันเสียงมากเลยนะอ้อน แกรับมือเขาไหวหรือวะ"

"แต่ฉันคิดว่า...ฉันจะไม่ยอมเป็นของเขาถ้ายังทำให้เขารักฉันไม่ได้"

อณามิกาวางแผนไว้ในใจว่าจะยอมตกเป็นของอนาวินธ์ก็ต่อเมื่อเขารักเธอแล้วเท่านั้น ถึงแม้ว่ามันจะเสียงที่เธออาจป่วยเบียงเขาไม่ได้ก่อนที่จะทำสำเร็จ แต่อีกใจเธอก็ยังเชื่อมั่นว่าเธอจะต้านทานเสน่ห์ของเขาได้ และเขาก็น่าจะเป็นสุขภาพบุรุษมากพอที่จะไม่ใช้กำลังหักหาญน้ำใจเธอ

"อยู่ด้วยกันตั้งเป็นเดือนแก็จะหาวิธีบายเบียงเขาได้ยังไง แล้วมันก็เป็น

หน้าที่ที่เขาจ้างแกไปทำด้วย แล้วแกจะทำยังไงให้ผู้ชายอย่างเขาคตกหลุมรักในช่วงเวลาสั้นๆ นี่มันยากยิ่งกว่าเซ็นทรัลขึ้นภูเขาลอยนะเว้ย" เติชิตไม่ค่อยเห็นด้วยกับแผนการนี้ "อีกอย่างเขาก็เป็นสื่อผู้หญิงด้วยนะแก"

"แต่คนอย่างเขาคงไม่เลวร้ายถึงขนาดปล้ำฉันหรอก"

"แกอย่าลืมนะว่าแกมีใจให้เขาแต่แรก มีใจให้เขาหลายๆ มีใจให้เขามากที่สุด"

"ไม่ต้องย้ำได้มั๊ย"

"เออ! นั่นแหละ! แล้วแกจะต้านทานเสน่ห์เขาได้ไง แกก็รู้ว่าเขาเป็นผู้ชายที่ผู้หญิงคอนโลกได้สบตาผ่านรูปถ่ายก็ใจระทระทวยแล้ว ใครๆ ก็พูดว่าเขาเป็นคนที่ทำให้ผู้หญิงขาดความยับยั้งชั่งใจได้แค่สบตากัน ถ้าแกเจอเขาในระยะเอื้อมมือถึงหรือถูกเขาจูบ แกจะไม่คลานขึ้นไปรอเขาบนเตียงจริงๆ เหรอ"

"เลววาว พุดชะฉันดูเป็นผู้หญิงใจง่ายเวอร์"

"นี่พูดแบบโลกไม่สวยไง เอาจริงๆ นะ แกจะห้ามใจตัวเองได้ยังไง"

"ก็เติมพินมันสูง ห้ามไม่ได้ก็ต้องห้ามให้ได้หรือเปล่าล่ะ!"

อณามิการู้ว่าเติชิตเป็นห่วง การที่เธอมีใจให้นาวินณณ์มันก็ยิ่งเสี่ยงที่เธอจะกลายเป็นแค่ของเล่นของเขาแล้วถูกทิ้ง เธอเองก็รู้ว่าเปอร์เซ็นต์ที่เธอจะทำให้เขาคตกหลุมรักเธอได้สำเร็จมันมีน้อยมาก คู่เด็ดของเขาแต่ละคนเลอเลิศทั้งนั้นก็ยังทำไม่ได้เลย แต่...นี่เป็นเพียงโอกาสเดียวที่เธอมีอยู่ เธอไม่ยอมกั๊งโอกาสนี้ไปแล้วกลับมาเสียดายภายหลังว่าเธอไม่ได้ลองสู้เพื่อความรักเลยสักครั้ง

"แกแน่ใจ?"

"ฉันก็จะพยายามเต็มที่แหละน่า"

"แต่แกนี่ก็แรงนะ แกแดดอะ หลงรักผู้ชายตั้งแต่ยังเป็นเบบี้อยู่เลย" เติชิตยิ้มขำเพราะไม่ยอมทำให้อณามิกาเครียดเกินไป ยิ่งเครียดก็จะ

ยิ่งคิดแผนการดีๆ ไม่ออกและไร้สติมากยิ่งขึ้น

"แกจะหาว่าฉันแรดแต่ได้กว้างนั้น"

"หรือไม่จริงล่ะ"

"อันที่จริงฉันก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าที่ฉันรู้สึกกับพีวິณณ์มันคือความรักหรือเปล่า มันเหมือนเป็นความทรงจำ เป็นความรู้สึกดีๆ เป็นความผูกพัน และบวกกับความหลงด้วยแหละมั้ง ฉันก็เลยเดินหน้าต่อกับคนอื่นไม่ได้ อารมณ์แบบ...ใครมาจับก็อดเทียบกับพีวິณณ์ไม่ได้อะ"

"มาตรฐานสูงเวอร์ แกจะหาคนอย่างพีวິณณ์ได้อีกกี่คนบนโลกใบนี้ เอาแค่ความหล่อกับความฮอตของเขาก็หาตัวเทียบยากแล้วมัย" เตชิตเบ้าปากด้วยความหมั่นไส้ "แต่...เพราะแบบนี้แกก็เลยคิดว่าจะใช้โอกาสนี้ปลดล็อกหัวใจตัวเองถูกมัย แต่ถ้าได้คบกับเขาจริงๆ ก็โชคดีแบบแจ็กพ็อตแตก"

"ทำนองนั้นแหละมัย"

"แล้วถ้าสมมติเขาทำตัวเลวร้ายใส่แก่ล่ะ แกจะไม่ผิดหวังแยเลยเหรวะ ภาพพีวິณณ์ในอดีตพังทลายหมดเลยนะ" เตชิตเตือนด้วยความหวังดี "มองอะไรก็ต้องมองให้รอบด้านนะอ่อน"

"มันอาจจะดีก็ได้นะแก ฉันจะได้ตัดใจจากเขา แล้วไปคบคนอื่นได้สักทีไง"

"คิดได้อย่างนั้นมันก็ดี อยา มาร้องไห้ที่หลังก็แล้วกัน ฉันจะสมน้ำหน้าให้"

"แกนี่เป็นเพื่อนที่ประเสริฐจริงๆ นะ ตอนที่แกเฝ้ารำพันถึงพีเชน ฉันยังทนรับฟังแกมาเป็นปีๆ นี่ของฉันเพิ่งเริ่มแกก็บ่นซะแล้ว" อณามิกามองเพื่อนด้วยสายตาสงสารสุดชีวิต

เตชิตแอบหลงรักคเชนทร์ตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมปลาย เพราะอีกฝ่ายเป็นเพื่อนรุ่นพี่ พอจบมัธยมก็พยายามสอบเข้ามหาวิทยาลัยเดียวกันจนได้ มาเป็นเพื่อนกับอณามิกา และโอกาสของเตชิตก็มาถึงเมื่อตอนที่ทั้งสองคน

อยู่ปีสองแล้วอนามิกาได้รับเลือกเป็นเชียร์ลีดเดอร์ของมหาวิทยาลัย คเชนทร์เป็นเชียร์ลีดเดอร์รุ่นพี่จึงต้องมาซ้อมให้เธอ พอเทชิตรู้เข้าก็มาเฝ้า อนามิกาทุกวันจนมีโอกาสสนิทกับคเชนทร์ด้วย หลังจากนั้นเทชิตก็หา สารพัดวิธีมาพิชิตใจอีกฝ่ายโดยมีอนามิกานี้แหละเป็นตัวกลางคอยช่วย

คเชนทร์เป็นผู้ใหญ่เกินตัว วางตัวดี รอบคอบ และด้วยความที่เขาเป็น ผู้ใหญ่เกินตัวทำให้เขาวางแผนธุรกิจตั้งแต่วัยเรียนไม่จบ ตอนเขาหันทำ ไรส์ออร์ทกับรามิลก็เพิ่งจะเรียนอยู่ปีสาม แต่ดีที่ครอบครัวเขาฐานะร่ำรวย และมีผู้ใหญ่ช่วยสนับสนุน เขาก็เลยไม่มีปัญหาด้านการลงทุน

"แกก็รู้ว่าฉันจะไปอย่างนั้นแหละน่า ที่เดือนนี้เพราะเป็นห่วงแก"

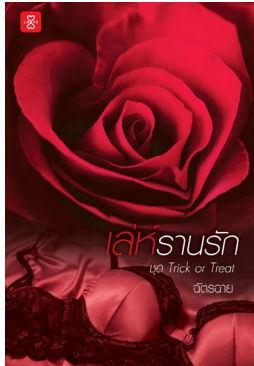
"แล้วในฐานะที่แกเป็นผู้ชาย แกมีอะไรจะแนะนำฉันมั๊ย"

"แนะนำอะไร" เชชิตมองอนามิกาอย่างไม่ไว้ใจ "ลีลารักเร้าร้อน นะเธอ อีบ้า! ฉันไม่เคยลองกับผู้หญิง แกไปเปิดหนังสือดูไม่ยากกว่าเธอ จะให้ฉันมาแนะนำอะไรเนี่ย ไม่เข้าท่าเลย"

"เลววอ! บอกแล้วไงว่าฉันจะไม่ยอมที่วิธณ์จนกว่าจะทำให้เขารักฉัน แล้วฉันจะขอคำปรึกษาลีลารักจากแกทำไม ที่ฉันพูดนี้หมายถึงให้แกแนะนำ วิธีที่ทำให้เขาตกหลุมรักฉันต่างหาก"

"ก็ไม่บอกให้ละเอียดตั้งแต่แรก" เชชิตถอนหายใจโล่งอก "แต่เคลส ที่วิธณ์ที่พูดยาก เขาเคยผ่านผู้หญิงมาร้อยเอ็ดเจ็ดย้านน้ำคองเจอมารายหญิง มาสารพัดแล้ว แถมแต่ละคนก็ตีกิริสวยระดับนางฟ้านางสวรรค์ทั้งนั้น สอยมาแต่ตัวที่อประดับอินเตอร์ด้วยอะ แต่ทุกคนขยาดถึงไหล่แกเลยมั้ง ฉันนึกไม่ออกจริงๆ ว่าแกจะทำให้เขาตกหลุมรักแกได้ยังไงถ้าระดับพรีเมียม ขนาดนั้นยังมัดใจเขาไว้ไม่ได้"

อนามิกาได้ฟังแล้วยิ่งหัวใจห่อเหี่ยวจนบอกไม่ถูก ทำไมเธอจะไม่รู้ว่า คู่เด็ดของอนาวิธณ์แต่ละคนโพรไฟล์ระดับไฮเอนด์ทั้งนั้น แล้วเธอละเป็นใคร เธอมันก็แค่น้องสาวข้างบ้านที่เขาอาจจะจำไม่ได้แล้วด้วยซ้ำ...

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621767.html>